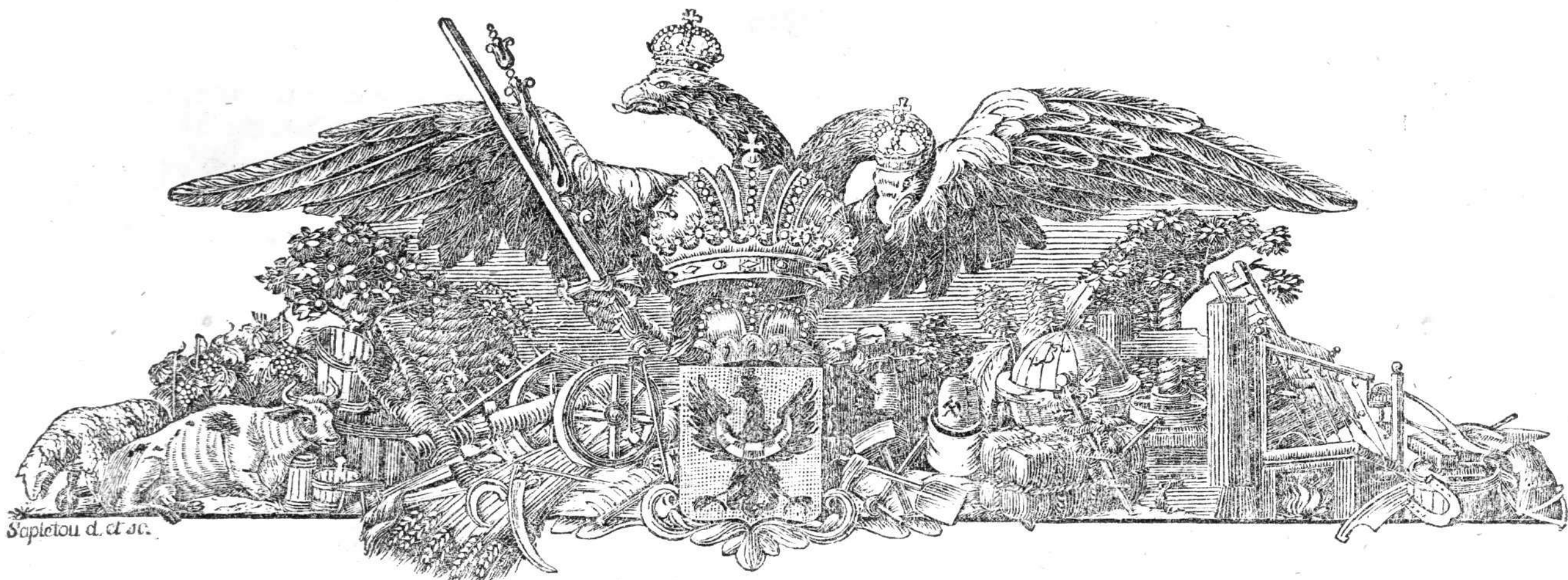

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 5. Listopada. 1845.

List 45.

Vodnikov napis sa mesez Listopad.

*Je nadelana zesta,
Ne sajémajo pesta.*

Sv. Rupret.

Oj, ravno polje tam leži,
V sréd' polja cerkvica stoji,
V sréd' polja cerkvica stoji,
Kjer svetí Rupret se časti.

Svet' Rupret božji hlapec zvést
Cel svet želi spreobrniti',
Cel svet želi spreobrniti',
Bogú ga zopet pridobiti'.

Zdihuje v t'mi Slovenija,
Dežela némška joka z njo:
Zgubile obé ste vére luč,
Zgubile svet'ga raja ključ.

Perhrule gor od jutra so
Nebrojne trume ajdovske,
Povsod cerkvé podirajo,
Nebéški nauk zatirajo.

Pregnan' pastirji so ovčie,
Več pasti zdej jih nema kdo,
Slovenci, Nemci le slepé
Malike mol'jo in časté.

Kar luč pernese Solingrad,
Perkaže se svet Rupret škof,
Slovence, Nemce kliče vstat',
K Bogú nazaj se spet podat'.

Ob verli reki Donovi
Se luč nebéška zasvetli,
Ob Dravi, Savi božji glas
Doní zveličavno za nas.

Pošilja Rupret mašnike
Na vse strani — ljudi buditi:
Malikam slove dajajo,
Pred križam se priklanjajo.

Svét' Rupret se na pot podá,
Novince v véri poterdit':
Svét dar opravlja in učí,
Kar kaže, s čudeži terdí.

Poln dobrih dél, visokih lét
Preseli se v nebéški raj,
Za mnoge trude vane dobí:
Njih blagi dar med nam' živí.

Zató stojíjo cerkve še,
Kjer Neme stanuje no Slovenc,
V čast Rupreta aposteljna
Slovencam, Nemcam miliga.

Hvaležnih serca ga časté
Ze celih tavžent no sto lét,
De nam je vére luč prižgal,
Nam ključ zveličanja podal.

V telés in duš nevarnosti
Se véрни k njem' obračajo:
In kdor pobožno ga časti,
Pomoč od njega zadobi.

O svét' patron! poglej na nas
Popotnike v dolini solz,
Tud nam pomagaj priti kje
V doline rajske sončnate.

Čast bod' Očetu Stvarniku,
Čast njega Sinu večnemu,
Čast od obéh 'zhajočimu
Od véka — Duhu Svetimu.

* * *

Snetje.

Kér se kmetovavci že veliko let trudijo vzroke zvediti, iz katerih snetje izvira, in kér so že skušali sto in sto pomočkov, s katerimi bi se dalo pregnati, je lani neka némška kmetijska družba očitno vprašanje med kmetovavce razglasila, ji povedati: v čim obstojé vzroki snetja in s katerimi pomočki se dajo odverniti?

Marsikteri kmetiček si bo sam pri sebi mislil: „kaj tega ne vedó? to bi jim jez pač lahko povedal.“ — Prijatelj počasi! de se ne opéčeš. Tù veljá resnico in ne le menitev; kar ni gotoviga,

v vsih okolišinah poterjeniga, to nič ne veljá. Tudi na Némškim je na to vprašanje veliko odgovorov vkupej prišlo, tode kar je en kmetovavec terdil, je drugi zaverigel, in navskriž-besedí ni bilo ne konca ne kraja. Nar bolj skušeni možje, kterim le resnica, ne pa lastna terma kaj veljá, so zastran imenovaniga vprašanja v témle edinih misel bili: Vzroki snetjaviga žita so mnogo-verstni in posebno je sprideno seme, napčno obdelovanje njiv in nasprotno vreme tega krivo. Ni mogoče, vselej snetja odverniti, kér vreme ni v naših rokah. Nar bolje jo bo pa vunder tisti kmetovavec opravil in bo svoje žito